

Le(t)nji razgovori: Marina Uzelac, rediteljka

Sportisti Pančevo nazivaju gradom sportista, likovnjacima je bliži naziv grad slikara, za pesnike je to grad pesnika; međutim, kada se barem letimično pokušaju pobrojati sugrađani iz sveta filma, kako glumci, tako i reditelji, producenti, montažeri i ostali, plus filmovi koji su ovde snimljeni, ispada ipak da je Pančevo ponajviše grad filma. Jedna od autorki koja nastavlja tu tradiciju jeste i mlada rediteljka Marina Uzelac (1991), koja sigurnim koracima traži svoje mesto pod (filmskim) suncem.

Posle završene Gimnazije „Uroš Predić“, Marina Uzelac je upisala filmsku režiju na Akademiji umetnosti u Beogradu i upravo završava svoj diplomski film „Herostrat“

PANČEVAC: – Marina, možeš li nam za početak nešto više reći o kakvom filmu je reč?

M. UZELAC: – „Herostrat“ je moj diplomski film rađen po motivima istoimene kratke priče Žan-Pola Sartra iz zbirke „Mučnina, reči, zid“. Naziv potiče od antičke priče o Herostratu, čoveku koji je spalio hram u Efesu, jedno od sedam svetskih čuda, i na taj način ostao upamćen u istoriji, dok se ime arhitekta ne zna. U modernoj kulturi se njegovo ime koristi kao arhetip „crnog heroja“, sinonim za nekoga ko želi da postane poznat po svom zlodelu. U filmu pratimo glavnog junaka od trenutka kada donese odluku da kupi revolver i ubije pet slučajnih prolaznika na ulici i poslednjim metkom ubije sebe.

• Zvuči zahtevno. Kako je tekao rad na njemu?

– Dugo sam htela da snimim tu priču, ali sam stalno u poslednjem trenutku odustajala, jer je zavodljiva, a zapravo prilično teška za ekranizaciju. Lako može da se pretvori u pretencioznu filozofiju ili da ode ka hermetičnosti. Ipak, na kraju studija sam skupila hrabrost i sebi rekla da ću to uraditi sada ili nikada.

• Dokle se stiglo s filmom, kada se može očekivati njegova premijera?

– Trenutno završavamo montažu i lagano ulazimo u postprodukciju zvuka, komponovanje muzike i kolor-korekciju. Planirano je da bude gotov do septembra. Film će imati premijeru u Pančevu, što stoji i u ugovoru s našim gradom, koji je sufinansijer projekta.

• Glavnu ulogu u njemu tumači naš sugrađanin, profesor književnosti, pesnik i muzičar Dejan Čančarević. Kako se on snašao u toj priči?

– Dejan i ja smo se nekoliko meseci pre snimanja redovno nalazili i veoma detaljno prolazili kroz lik. To je stvarno bio dug proces, kroz koji smo postali i bliski prijatelji. Mislim da je uspeo da prenese stanje lika i bolje nego što sam očekivala.

• Ako se ne varam, on nije jedini sugrađanin koji je uključen u taj projekat. Ko je još?

– U ekipi filma su još i Dušan Sindić, producent, i Sofija Jovanov, zadužena za snimanje i postprodukciju zvuka, zatim je malu ulogu igrao i Ivan Kačavenda, a tu je i strpljiva ekipa prijatelja koji su statirali: Nebojša Došen, Milan Milin, Sofija Modošanov, Miloš Mijakovac, Uroš Stegić, Milan Maksimović...

• Zanimljivo je da se u „Herostratu” pojavljuje i naša čuvena glumica Mirjana Karanović. Da li je bilo teško doći do nje? Koliko ti znači njena podrška?

– Imala sam sreću da ljudi koje sam zamislila u ulogama prihvate da učestvuju u ovom projektu, što mi se obično retko dešava. Ona se zaista posvetila tome, nalazile smo se nasamo da razgovaramo o liku i imali jednu čitajuću probu zajedno s Dejanom da bismo što bolje utvrdili mizanscen i štrihovali nepotrebne replike.

• Kakvu ulogu ona tumači?

– U filmu ona igra prostitutku koju glavni lik želi da osramoti, bez želje da s njom ima bilo kakav odnos, ali se u toj sceni desi nešto neplanirano i ona uspeva da nam na momenat otkrije ljudskost u protagonistu.

• Nedavno si osvojila nagradu za najbolju filmsku priču za film „Vozar”. Jesi li zadovoljna tim ostvarenjem?

– Za taj film sam baš vezana, jer je bila avantura snimati ga u potpuno gerilskim uslovima. Svi smo izgoreli, vozili kola po putu dok smo visili iz gepeka, s krova, bez dozvole za snimanje na putu. Dobili smo taj stari „volvo” za snimanje od jednog čudnog tipa iz Grocke koji uvozi oldtajmere iz Švedske, pa ih vozi za Astanu... Ja sam njemu pozajmila kola svog oca da ih vozi dok mi ne snimimo film. Sve je moglo lako da pođe naopako, ali iz nekog razloga je uspeo i ljudi su na kraju dobro reagovali na film, bio je na mnogo festivala. Postoji neka dobra energija koja okružuje sve događaje oko tog projekta.

• U poslednje vreme si snimila dva spota za „Artan Lili”, beogradski bend u usponu, kao i jedan za grupu „Ti”. U tom poslu si već zabeležila neke uspehe.

– To je sve krenulo igrom slučaja. Snimala sam promo za PAFF i htela da iskoristim pesmu „Srce” „Artan Lilija” za taj video i dogovorili smo se da ću im ja vratiti uslugu time što ću im snimiti spot za sledeći singl. Oni su bili zadovoljni spotom, u međuvremenu smo postali i prijatelji i nekako prirodno nastavili saradnju. Sa Ilijom i Trajčetom iz grupe „Ti” se isto družim, dugo smo se dogovarali da saradujemo. Trebalo je prvo da radim pesmu s tada aktuelnog prvog albuma, ali me je onda Ilija pozvao i rekao mi je da ima pesmu baš za mene, na kojoj tek rade. Mislim da smo zajedno napravili super video, koji je ispratio atmosferu celog albuma. I bilo je stvarno zabavno saradivati s njima, beskrajno su strpljivi i kreativni.

- Da li ti se dopada rad na spotovima? Želiš li da se time baviš i ubuduće?
  - Muzika je, verovatno, moja najveća inspiracija. Čak i kada radim igrani film, uvek imam potrebu da tražim pesme koje mi prave neku vrstu podloge za atmosferu scenarija. Nekad se desi da čitava ideja za film krene iz neke pesme koju sam čula. Muzički spot mi je sada postao omiljena kratka forma i nadam se da ću snimiti još mnogo njih. Već imam ugovorena dva spota koja treba da snimimo do kraja leta i dobila sam još nekoliko poziva za saradnju kojima se radujem.

D. Mladenović